

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił ubezpieczonemu R. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 8 grudnia 2014 roku ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, wobec czego ubezpieczony nie spełnia określonych w art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz.1440) przesłanek do przyznania wnioskowanego świadczenia. (decyzja – k 19 akt ZUS)

W odwołaniu z dnia 13 stycznia 2015 roku wnioskodawca zaskarżył powyższą decyzję i wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odwołanie – k. 2-3)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 26 stycznia 2015 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 4).

Na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie oraz wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm przepisanych oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone, a pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie. (protokół rozprawy – k. 117)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. Z. urodził się w dniu (...). Ma wykształcenie podstawowe. Ponadto kończył kursy zawodowe. Pracował jako górnik, sanitariusz, pomoc stolarza, pomocnik cegielni, pracownik transportu, pracownik prosektorium i portier. Obecnie nie pracuje (okoliczność bezsporna).

W dniu 10 października 2014 roku wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy – k. 1-6 akt ZUS).

Orzeczeniem z dnia 7 listopada 2014 roku Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika k. 14-14 odwrót akt ZUS).

Od orzeczenia lekarza orzecznika wnioskodawca złożył sprzeciw (bezsporne).

Orzeczeniem z dnia 8 grudnia 2014 roku Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) – k. 16- 16 odwrót akt ZUS)

U wnioskodawcy rozpoznano przewlekłą obturacyjną chorobę płuc z częstymi zaostrzeniami infekcyjnymi, rozedmę płuc oraz rozsiane guzki pozapalne w płucach stabilne, bez cech progresji. Dolegliwości te nie naruszają sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Okresowe zaostrzenia choroby mogą być leczone w ramach krótkotrwałych zwolnień lekarskich. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu pulmonologii dr n. med. A. M. k. 13-16; pisemna opinia uzupełniająca k. 58)

U ubezpieczonego występuje guz nadnercza prawego (gruczolak nadnercza prawego) – I.. Schorzenie to nie ogranicza w istotny sposób sprawności organizmu ubezpieczonego i nie powoduje niezdolności do pracy z przyczyn endokrynologicznych. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu endokrynologii dr n. med. E. K. k. 36-37 odwrót; pisemna opinia uzupełniająca k. 104-104 odwrót)

R. Z. cierpi także na przytępienie słuchu po stronie lewej (stan po operacji), przewlekłe ponikotynowe zapalenie błony śluzowej gardła i krtani oraz szumy uszne w wywiadzie. mogących pozostawiać ślady w psychice. Mogą mieć przyczynę poza organem słuchu. Z laryngologicznego punktu widzenia wnioskodawca nie utracił nigdy zdolności do zarobkowania. Ewentualne pogorszenie stanu operowanego ucha lewego nadaje się do leczenia w ramach czasowych

zwolnień lekarskich. (pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu laryngologii dr n. med. A. L. – k. 40-42 odwrót; pisemna opinia uzupełniająca k. 56- 56 odwrót)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wydane w sprawie opinie biegłych: pulmonologa, endokrynologa i laryngologa, a zatem biegłych, których specjalizacje odpowiadają rodzajowi schorzeń występujących u wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Stosownie do art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2015 poz. 748, ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Z kolei, przepis art. 58 ust. 1 pkt 5, ust.2 powołanej ustawy warunkuje posiadanie wymagane okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art.57 ust. 1 pkt 2, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat i okres taki powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej już ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, że poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem, przy ocenie częściowej niezdolności do pracy, odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpieczonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpieczonego. Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

W ocenie Sądu ustalenia dokonane w toku postępowania nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji i nie stanowią podstawy do przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 cytowanej ustawy.

Wynika to w sposób jednoznaczny z treści opinii biegłych o specjalizacjach lekarskich odpowiadających charakterowi schorzeń występujących u R. Z..

Wskazani biegli zapoznali się z przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia wnioskodawcy i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego, opisali stan jego zdrowia.

Opinie biegłych są jasne i obiektywne, opisują stan zdrowia R. Z. oraz sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, będąc tym samym wiarygodnym źródłem dowodowym.

Biegli szczegółowo odnieśli się w swych pisemnych opiniach uzupełniających do zarzutów wnioskodawcy, podtrzymując pierwotne opinie pisemne i zawarte w nich wnioski końcowe.

Biegła pulmonolog wyjaśniła, że przewlekła obturacyjna choroba płuc o umiarowym przebiegu klinicznym z częstymi zaostrzeniami infekcyjnymi u osoby z rozedmą płuc, z upośledzeniem wentylacji płuc o charakterze obturacyjnym stopnia umiarkowanego w okresie zachowanej wydolności oddechowej – co potwierdzają badania gazometryczne, przy prawidłowej dyfuzji tlenu węgla (...) w obecnym stadium zaawansowania nie narusza sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Okresowe zaostrzenia choroby mogą być leczone w ramach krótkotrwałych niezdolności do pracy.

Biegła endokrynolog wskazała, że występujące u R. Z. zmiany w nadnerczach określane są I- przypadkowo wykryte w czasie diagnostyki innych chorób, nie dające jawnych objawów klinicznych. Wyjaśniła, że wymagają one jedynie obserwacji, kontrolnych badań CT i jeżeli nie wykazują progresji, nie wymagają leczenia chirurgicznego, zaś hormony kory nadnerczy są bardzo ważne dla prawidłowego funkcjonowania organizmu, ponieważ ich nadmiar (choroba C.) lub niedobór (choroba A.) charakteryzują się typowymi objawami klinicznymi, a ich oznaczenia jedynie dokumentują rozpoznanie tych chorób – u wnioskodawcy nieobecnych. Biegła uznała, że rozpoznane schorzenie nie ogranicza w istotny sposób sprawności ubezpieczonego i nie powoduje niezdolności do pracy z przyczyn endokrynologicznych.

Biegły laryngolog wyjaśnił z kolei, że ubezpieczony przy istnieniu znacznego uszkodzenia ucha lewego z zachowaną wydolnością ucha prawego ma zachowaną społeczną funkcję słuchu, przy czym poziom słuchu w uchu prawym jest też obniżony, ale w stopniu umożliwiającym komunikację słowną z otoczeniem, o czym świadczy swobodna rozmowa toczona w trakcie badania (w czasie badania wnioskodawca odbierał głośną mowę przy małżowinie usznej lewej, zatem można było określić jako przytępienie stan słuchu tego ucha). Biegły ten nie stwierdził zaburzeń statyki ciała, wyjaśniając, że szumy uszne należą do objawów subiektywnych mogących pozostawiać ślady w psychice, mogą mieć przyczynę poza organem słuchu. Biegły stanowczo wskazał, że ewentualne pogorszenie stanu operowanego ucha lewego do leczenia w ramach czasowych zwolnień lekarskich.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał zatem w pełni wartość dowodową wszystkich opinii biegłych wydanych w przedmiotowej sprawie oraz podzielił, jako przekonujący, wnioski wypływające z ich treści.

W ocenie Sądu złożone do sprawy opinie nie zawierają istotnych braków, biegli w sposób dostatecznie wyczerpujący określili jednostki chorobowe, które występują u wnioskodawcy i ocenili ich znaczenie dla zdolności do pracy, odnosząc swoją ocenę do kwalifikacji zawodowych skarżącego. Wynikające z opinii wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Wszystkie wątpliwości co do opinii w sposób dostateczny, zostały wyjaśnione przez biegłych w opiniach oraz opiniach uzupełniających, w których szczegółowo odnieśli się do zarzutów wnioskodawcy i udzielili wyczerpujących odpowiedzi

na wszelkie wątpliwości jakie mogły pojawić się na tle niniejszej sprawy. Biegli bardzo szczegółowo wyjaśnili dlaczego w taki właśnie sposób ocenili wyniki badań wnioskodawcy. Podali, że schorzenia wnioskodawcy mają taki charakter i występują z takim nasileniem, że nie przekładają się na zdolność świadczenia przez niego pracy. Brak było przy tym, w ocenie Sądu, podstaw by kwestionować rzetelność i merytoryczną poprawność opinii. Zostały one bowiem sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Biegli na podstawie przedstawionej dokumentacji leczenia i badania wnioskodawcy zdiagnozowali schorzenia, ocenili stopień ich zaawansowania, a przede wszystkim jednoznacznie wypowiedzieli się co do sprawności organizmu wnioskodawcy i wpływu dolegliwości na jego zdolność do pracy. Sąd podzielił opinie pisemne jak i opinie uzupełniające biegłych uznając, iż są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd nie uwzględnił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, uznając, że zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do oceny zdolności do pracy wnioskodawcy i tym samym do wydania rozstrzygnięcia, natomiast przeprowadzenie wskazanych dowodów zmierzałoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. To, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej skarżącemu, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem SN potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807).

Ustalenia Sądu dokonane w przedmiotowej sprawie wykazały zatem, że u skarżącego występuje przewlekła obturacyjna choroba płuc z częstymi zaostrzeniami infekcyjnymi, rozedma płuc oraz rozsiane guzki pozapalne w płucach stabilne, bez cech progresji, guz nadnercza prawego (gruczolak nadnercza prawego) – I. oraz przytępienie słuchu po stronie lewej (stan po operacji), przewlekłe ponikotynowe zapalenie błony śluzowej gardła i krtani oraz szumy uszne w wywiadzie.

Z opinii wydanych w sprawie przez biegłych wynika bezspornie, że wszystkie zdiagnozowane u wnioskodawcy schorzenia w obecnym stadium zaawansowania nie stanowią przeszkody do dalszego wykonywania przez ubezpieczonego pracy zgodnie z posiadanymi przez niego kwalifikacjami

Reasumując - biegli w swoich wnioskach końcowych zgodnie i precyzyjnie uzasadnili tezę, zgodnie z którą wnioskodawca jest, w obecnym stanie zdrowia, osobą zdolną do pracy.

W konsekwencji, wobec stwierdzenia, iż wnioskodawca nie spełnia ww. koniecznej przesłanki warunkującej, w myśl przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznanie uprawnienia do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, zaskarżoną decyzję organu rentowego uznać należy za prawidłową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 12 ust. 2 w zw. z § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, powiększone o stawkę podatku VAT (23%), co dało kwotę 73,80 złotych (60 zł + 23% = 73,80 zł).

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.